

*Friederju Weissu*

Kmalu bo. Njena senca se pne nad belim plesnim odrom, z levo nogo potrklja po mečih desne, stojne noge, battement frappé, nato obrat okrog lastne osi, oprijet dres izostri obrise telesa na zaslonu, potim se – le zakaj se potim -, moji prsti lebdiyo nad tipkovnico, nad kombinacijami tipk, ki jih bom v naslednjem trenutku vtipkal, f1, f2, enter. V kontrolnem okenčku infrardeče kamere zagledam izbočena vretenca zgornjega dela njenega hrbta, vidim jo, kako ob mračnih notah violin usloči hrbet in se nato z vdihom odpre nazaj, desno stopalo na konicah prstov, prosta noga iztegnjena nazaj, roka uravnotežuje, arabeska, njen vrat tako dolg. Za hip v zamrznjeni pozi, preden se bo pripravila na skok, za grand jeté. Zdaj, sikne režiser, ki stoji za mojim hrbtom in ki mi diha za vrat, zdaj!, kot da sam ne slišim menjave ritma v glasbi. Moje dlani nad tipkovnico potrzavajo, prsti prhutajo nad tipkami, obris plesalke v kontrolnem polju mojih računalniških programov je moj. Na zaslonu se nizajo stolpci kombinacij števil, ustvarjam algoritme, hitro, hitreje, prigrabim si njeno senco, upravljam z njo, vnašam ukaze: analiza, zamik, f2, f3, enter. Stop. In sredi njenega skoka, sredi ravno iztegnjenih nog v dolgem skoku, plesalkina podolž raztegnjena senca preprosto oblebdi v zraku. Še v skoku se ozre, strmi v stran, v svoj zledeneli privid, groza na njenem obrazu. Potem pade. Pade. Njen padec je del koreografije, saj vem, vsi vemo, a ni videti tako. Ko trešči na tla, zahreščijo njene medenične kosti, zvok je top, razbije nenaden pianissimo glasbe. Plesalka leži na svetli plesni podlagi z zvitimi udi, osupel pogled še uperjen v tla, in že se senca naenkrat premakne. Ob elektronskem vrišču melodije senca še nekoliko višje dvigne noge, zgane se, vzame zalet. Nato senca skoči za plesalko, leže nanjo, na njeno negibno telo, jo zatemni, ona zapre oči. Black. Nekdo v snemalnici zasope.

Tri sekunde, reče režiser, ko prižgejo delovno luč. Si prepričan, rečem in z miško zdrsnem čez stolpce izračunov, vzorce iz števil. Odkima.

Čez nekaj časa sam stojim sredi praznega odra. Drugi so odšli, dovolj je bilo za danes, enough for today, je zavpil režiser. Opolnoči me bodo varnostniki pospremili iz gledališča, pravila v tej deželi so stroga. Za nadaljevanje dela mi preostane borih šestdeset in nekaj minut. V snemalnici je hladno, klimatska naprava je nastavljena na prenizko temperaturo, kakor povsod v visokih nebotičnikih tega vročičnega mesta, prebivalce dajejo na led. Pomanem si roke, nato razširim lakti in poiščem svetlobni vir, preverim kot, v katerem projicirana slika pada k tlom. Videotop je uravnan do pičice natančno, njegova slika se točno prekriva s poljem pogleda infrardeče kamere. Moji izračuni so torej točni, to vem. Naredim nekaj korakov, posnemam sosledje plesalkinih korakov. Kamera računalniku pošilja posnetek mojega telesa. Računalniški program se takoj odzove in mojo toplotno sliko spremeni v virtualno senco, ki jo projektor ob meni v realnem času projicira na plesni oder.

Toda nekaj me moti. Trenutek po zamrznjenem gibu. Trenutek, ko sem zaustavil plesalkino senco ter jo potem s časovnim zamikom poslal za njo. Ne vem natančno, kako dolgo traja

zamik. Tri sekunde že ne, tako vsaj mislim, v zmoti smo, to je predolgo. Štopal sem, večkrat. In nekaj sem potuhtal. Pri dveh sekundah zamika je senca še plesalkina, del nje, gledalec jo čuti kot njeno. Potem pa se nekaj pretrga. Pri treh sekundah senco že čutimo kot zasledovalca. Nekje tukaj vmes se torej izvrši ta ločitev, nekje med drugo in tretjo sekundo zamika.

Vrnem se v svoj delovni kotiček, sedem za računalnik, spremenim ukaz. Negativ se spremeni v pozitiv, če bi se zdaj sprehodil po odru, bi imel namesto sence za petami sled svetlobe. To ni dovolj, to ni to, kar iščem. Sedem pred zaslon. Spet programiram, spet klikam, izgubljam čas – nemirno podrsavanje varnostnikovih korakov, že v tem prostoru, jaja, I'm coming, I'm coming – in sled razpršena v majhne delce, drobcene pršee prahce, ki jih puščam za sabo. Morda je to to, pomislim in gledam svetlobni tok, ki ga izzovejo moji koraki. Morda gre za razgraditev, ne za odstranitev, morda morajo plesalkini obrisi razpasti na delce.

Ko izklopim naprave, ugasnem luč in za seboj zaklenem vrata snemalnice, mi gre na smeh. Kar predobro si lahko zamislim plesalkin obraz, kako bo pogledala, ko ji bom rekel: I think I need you to dissolve. Pogledala me bo natanko tako, kot v trenutku, ko so naju predstavili. In to, so ji dejali, ko sem prvi dan vaj stal pred njo, je računalniški umetnik iz Nemčije, an engineer of the arts. Ta človek ti bo kradel senco.

To noč ne morem zaspati. Čudno, že dva tedna sem tukaj in bil sem ponosen, da me po letu iz Nemčije ni dajala premostitev časovne razlike. Morda pa je krivo mesto, pomislim, ko gol stopim k širokemu panoramskemu oknu hotelske sobe. Hong Kong, pod mano, pred mano, sestavljen iz utripajočih točk. Migotanje reklamnih zaslonov in svetlobnih napisov sveti vse do petindvajsetega nadstropja, do mene, migljanje velikih zaslonov LED na pročeljih nebotičnikov, krči in potrzavanje neonskih luči izza neskončnih nizov izložb spodaj na ulicah Kowloona.

Če se obrnem nekoliko na stran, vidim sosednji nebotičnik. Strmo nad mano se dviga v nočno nebo, stanovanje nad stanovanjem, okno nad oknom, trepetanje televizijskih ekranov nad brljenjem žarnic, ne konca ne kraja, kot da nihče ne spi, zmeraj nekdo ravnokar izklaplja ali prižiga luč, zmeraj nekdo vstopa v sobo ali iz nje, zmeraj nekdo išče temo. V tem mestu je svetloba gradbeni material, pomislim, ko se obrnem od okna in spet padem v posteljo, pravcato svetlobno arhitekturo ustvarjajo. V temi bi to mesto izginilo.

Na nočni omarici molče leži moj nemški mobilnik. Moral bi ga izklopiti, moral bi vstaviti tukajšnjo kartico SIM, ki so mi jo izročili v gledališču. Ne bi smel več čakati na sporočila iz Nemčije, ki jih ni. Pred šestimi dnevi mi je zadnjič pisala. Pozdrave iz grobnice, je napisala. In: oprost, oglasim se, ko mi bo bolje. Odtlej mi ne odgovarja več. Ne oglasi se, ko jo kličem, umika se mi, molči. Dan pred mojim odhodom je želela priti k meni, tako zelo si je želela. Kdaj si lahko pri meni, sem ji odpisal, veselim se te, pridem pote. Toda dan je mineval, popoldne, zgodnji večer, ni odpisala, in na zaslonu na spletni strani Nemških železnic je bilo

vse manj vlakov, s katerimi bi se lahko pripeljala. Ko sem jo slednjič poklical na stacionarno številko, je po sedmem zvonjenju dvignila slušalko in molčala. Dihala je v slušalko – tisti zvok, dva, trije vdih, globoki, počasni – nič ni rekla, preprosto ničesar ni rekla, popolnoma ničesar, potem pa, preden sem se lahko odzval na to, preden bi lahko rekel: jaz sem, kaj ti je, povej, govori z mano, je prekinila zvezo. Držal sem slušalko v roki in strmel vanjo, v porozno plastično ohišje, slišal sem pokljanje v liniji, zvok za zasedeno, tut tut tut, in naenkrat se nisem mogel premakniti.

Zdaj se naslanjam na nočno omarico, s prstom zdrsnem po gumbu za izklop, vidim, kako zamežika zaslonček, prisluhnem melodiji, s katero se mobilnik izklopi. Ne vem, kaj je narobe, kaj naj storim, s čim se bojujem. Njen molk je kot zid. Od tam pada, pada od mene, in jaz je ne morem zadržati.

S temi sencami moram prenehati, pomislim in zakopljem obraz v vzglavnik, da bi se rešil utripanja in migotanja pred okni. Venomer te sence, bodisi virtualne bodisi prave, to gotovo ni zdravo, za nikogar. Potem pa, tik preden moja zavest potone v spanec, preden me zmanjka, pomislim: ne, ravno nasprotno. Moram se opazovati. Moram opazovati svojo lastno senco. Tam so odgovori. Med drugo in tretjo sekundo zamika.

Plesalka stoji v vrtincu barv. Negibna je, glavo je nagnila vznak, zaprla oči. Roke visijo ob njenem vitkem telesu. Iz zvočnikov bobnijo basi, projektor prenaša video zapis, animacijo kantonskega videasta, razžvrkljani, kričeči živopisani laki. To je bila režiserjeva želja, prismuknjeno je, retro, trapasto igračkanje. Ne ujema se z našim konceptom, z našo estetiko, hoteli smo poudariti senco in plesalko, trenutka ločitve in vnovične združitve. Vendar nič ne pripomnim. Raje opazujem senco svojih dlani na tipkovnici.

Če razmaknem prste, se obris dlani premeša z odsevom na največkrat uporabljanih tipkah na tipkovnici, tam, kjer so moji številni dotiki povsem zabrisali njihovo površino pod črkami. Senca je dobro vidna samo na sledilni ploščici na računalniku, vendar niti tam ni povsem ostra, saj so konci mojega monitorja preveč razpršeni.

Nemara bi morali na prizorišču vključiti več luči, pomislim in počasi premikam dlan v zraku sem in tja. Nemara nam manjka prav to. Morali bi biti bolj osvetljeni, nemara potrebujemo lom svetlobe, prizmo.

Once more, zakliče režiser v nenadno tišino, še enkrat, come on, kaj je zdaj to. Njegov glas zveni nestrpno, očitno je stavek že večkrat ponovil. Zdrznem se. Pogled še upiram v svojo senco, skočim s sedeža in znova vklopim video na video računalniku. In potem to zagledam. V skoku zagledam, jasno vidim, medtem ko se moje telo že sklanja nad miško video računalnika in imam oči še vedno uprte v tipkovnico. Točno vidim. Obstanem kot prikovan.

Tam na udrtini med sledilno ploščico in tipkovnico na računalniku še vedno ždi senca moje roke. Obotavljivo se giblje sem in tja, zdrsne po nizih tipk, nato se ustavi, zastane, in zdaj z rahlim preskokom v vzratni smeri prihiti k meni.

What is it, rohni režiser, njegov glas je še glasnejši, še bolj razburjen, once more, once more! Rad bi prikimal, dvignil roko, da ga pomirim – le zakaj se ne zganem – coming!, bi rad zaklical, a moj glas le slabotno zakraka. Ravno mi še uspe dvigniti pogled. Pogledam na oder, vidim plesalkin obraz, molče se je obrnila k meni, nagnila glavo na stran, vprašujoče me gleda. Ali mora človek tukaj res čisto vse opraviti sam, prhne režiser po nemško. Na sencu utriplje nabrekla vena. Naslonim se na komolce in končno pritisnem replay.

Zunaj, na ploščadi pred gledališčem, me zaslepi sonce. Za hip moram na svež zrak, sem šepnil asistentki, I need some fresh air, in še, s pogledom na režiserjevem hrbtu, ki je omahnil nazaj na stol: tell him.

Ploščad pred mano je prazna, bela, sijoča površina z zgrbljenimi, pristriženimi drevesci ob robu. Opoldanska vročina pribija k tlom, celo nebotičniki so v soncu na pogled nižji kakor ponoči. Pred mano, po cesti proti podzemski železnici, se počasi premika stara ženica. Teme si prekriva z razgrnjenim časopisom, sključena je skoraj do tal.

Ne gledam v tla, ne ozrem se čez rame. Nočem bolščati v svojo senco, ne tukaj, kjer me z gledališke galerije lahko vsi opazujejo. Raje zavijem v ulice med visokimi nebotičniki, ki vodijo stran od obale proti parku Kowloon.

V park vstopim z južne strani, tudi tukaj, pod usnjatimi listi indijskih figovcev, se ozračje ne ohladi, prenekateri sprehajalec na asfaltnih potkah nosi živopisni senčnik. Mimo mene priteče prepotena nevesta s spodrecano poročno obleko. V zavetju pod streho paviljona sedem na kamnito klop. Ob meni poseda nekaj starcev, igrajo mah-jong. Tiho škrebljanje njihovih igralnih kamenčkov se meša s ptičjim ščebetom iz velikih kletk tam nasproti. Uprem glavo v dlani, zaprem oči.

Saj ne more biti res. Gotovo sem se zmotil, nemogoče, da sem res videl, kar sem videl. Izpit sem, izmučen, v preteklih tednih je šlo vse prehitro. Režiserjev poziv, priprave, naglica pred potovanjem. Prve vaje že takoj prvi večer. Malo spanja zadnjo noč. Moj gluhi, gluhi telefon.

Mobilnik izvlečem iz hlač, ga vklopim. Dva klica, novinar, ki za neko švicarsko plesno revijo želi z mano intervju, in režiserjev besni glas. Od nje ničesar. V Nemčiji je še zgodaj, prezgodaj, vendar mi je vseeno, samo z njo bi se v tem trenutku lahko pogovarjal, le njej bi lahko rekel: poslušaj, tukaj nekaj ni v redu. Vtipkam njeno številko, prislonim slušalko k ušesu, daj, dvigni, prosim te, dvigni že.

Nekdaj telefona ni izklapljala, niti ponoči, pred spanjem mi je velikokrat kaj napisala, običajno globoko po polnoči, poljub skozi noč, ali pa: mislim nate. Zdaj vse tako molči, molči.

Vstanem. Sonce nad vrhovi nebotičnikov je skoraj v zenitu. Odpravim se, ne da bi se ozrl okrog sebe, iz sence stopim na s soncem prežarjeno pot, ki me bo pripeljala nazaj h gledališču.

V zunanjih bazenih kopališča globoko pod potko ni nikogar, vodna gladina je gladka kot steklo, nedotaknjena. Vse je spokojno, skoraj mrtvo, tudi v meni. Verjetno sem se prejle zmotil, točno tako, zmotil sem se: moram se naspiti. Toda potem se, ne vem zakaj – slutnja, neki občutek – sredi te vročine naenkrat ustavim, odštejem dve sekundi, enaindvajset, dvaindvajset, in se sunkovito ozrem.

Na peklini za mano se moja senca izlušči iz obrisov paviljona. Kratka je, ustrezno skrčena zaradi opoldanskega sonca, zaradi njegovih navpičnih žarkov. Gosta črna lisa, ki briše po tlaku. Teče k meni.

Stojim. Strmim v asfalt, strmim v senco, ki smukne pod moje telo. Naenkrat me zazebe. Za mano otrok kliče mamo. Stresem se, pogledam okoli sebe. Moški v paviljonu ne dvignejo pogledov od svoje igre, neki Kantonec bere časopis. Pri vhodu v kopališče se pred avtomatom s kokakolo gnete skupina utrujenih turistov. Ni videti, da bi kdo kaj opazil, tudi otrok se drži matere in se ne ozira za mano.

Z nogo previdno podrsam na levo in na desno. Moja senca se z gibom seli po asfaltu, poveča se, pomanjša se glede na vpadni kot sončnih žarkov, stojna noga, prosta noga, na pogled nič neobičajnega, ni zamika, ali pa ga vsaj ne opazim – niti ko nekajkrat hlastno zamahnem z rokama.

Dvignem pogled nad krošnje dreves ob robu parka, preverim sončne odseve na nebotičnikih. Gotovo obstaja razumna razlaga: iluzije gibanja, optična prevara, odsevi, ki poplesavajo v zrcalih steklenih pročelij, med okni in vrati, ki se odpirajo in zapirajo. Če bi bil moj projektor pritrjen nad mano na nebu, bi bil v zenitu. Nadomestil bi sonce, izločil bi okolico in potem bi vedel, s čim imam opravka.

A ni tako. Že zdaj ne vem več, kaj sem sploh ravnokar videl, ne morem se več zanesti na lastne oči. Pri asistentki se moram pozanimati za naslov kakšnega oftalmologa, specialista za motnje vida, pomislim, ko se obotavljivo odpravim naprej. Zdravnik bi mi prav gotovo znal povedati, kaj je krivo za kaj takšnega. Napak prevedeni vidni dražljaji, trepetave paslike na preobremenjenih očesnih mrežnicah – verjetno se to v tem mestu pogosto dogaja. V mestu, zgrajenem iz svetlobe, sklenem, iluzije gotovo niso prav redke.

Hodim, najprej počasi, najprej s sklonjeno glavo spremljam vsak svoj korak. Senca ostaja pod mano, je skladna z mojim ritmom. Ne vleče se za mano, ne ostaja na robu izgina, vidim, da ne lebdi tam med drugo in tretjo sekundo. Bolj kot to imam naenkrat občutek, kot bi bila celo nekoliko hitrejša od mene.

Takrat se zbistrim, dvignem glavo, pogledam po ulici, vidim množice pešcev, prerivajo se na poti pred mano. Vrniti se moram v gledališče, sodelavcev ne morem pustiti na cedilu, moram nazaj na delo, k računalniku. Zdaj hodim kar naglo, vendar se preprosto ne morem ogreti.

Rad bi še enkrat preveril trenutek, ko se senca odtrga od telesa, reče režiser. Stoji mi naproti, a mi ne nameni pogleda. Njegov pogled se izogne mojemu, verjetno je še zmeraj jezen name. Ko sem vstopil v snemalnico, sem začutil. Nekaj me je zadrževalo, hotel sem ostati zunaj, hotel sem nazaj na svetlobo. Zaradi vzdušja tukaj notri in mračnega prostora se mi kar zašibijo kolena. Na odru brli projicirano polje videoslike tiho brnečega projektorja. Vse drugo je pogreznjeno v temo. Svoj delovni kotiček bom moral primakniti bližje k odru, bližje k razsvetljenemu prizorišču.

Pojdiva nazaj, reče režiser in seže v temo zraven mene, nazaj na začetek. Njegove geste ne razumem. Zakaj je zamahnil po zraku. Mogoče me je hotel suniti v ramo in je zgrešil. Mogoče je pil, ko me ni bilo. Do premiere je le še nekaj dni, verjetno je živčen.

Pokleknem pred računalnik. Zaslona je v stanju pripravljenosti, aktiviram ga, preverim programska okna, ki se odpirajo na zaslonu, približam nos razsvetljenemu zaslonu. Na odru plesalka razteza hrbet. Kleči na tleh in se ločno nagiba nazaj, dokler se s temenom ne dotakne plesne podlage. Prešine me, ali bi morda še lahko na hitro pogledal na splet, preden začnemo. V tem prostoru je šibak signal brezžičnega omrežja, to vem, slabotna povezava. Lahko bi poguglal optične prevare in angleško govoreče oftalmologe v Kowloonu. Pa še nečesa se domislil. Vzpostavil bom stik. Ne z njo, ona ne dviguje telefona in mi noče povedati, kaj se dogaja, to sem medtem že dojel. Toda saj mora obstajati druga pot, denimo ovinek preko spletne strani njenega galerista. Z njim je vsak dan v stiku, zaupa mu; odkar jo poznam, je bilo tako. Lahko bi poiskal tega galerista, lahko bi ga poklical in mu povedal, kako zelo me skrbi. Mogoče bi se takoj odpeljal k njej. Mogoče bi se mi smejal.

Ravno ko si želim ogledati razpoložljive brezžične povezave in se hitro prijaviti v omrežje, asistentka zavrti glasbo. Mračne violine že polnijo prostor, plesalka že lovi ravnotežje v arabeski, njene napete iztegnjene okončine so pripravljene za skok. Zaprem program, rad bi bil zbran. Toda nekaj me mede. Nekaj je zraven mene. Neka pričujočnost, ne vem, ne znam razložiti. Nekdo je ob meni, a nikogar ne vidim. Zdaj!, šepne režiser s svojega sedeža, a ga preslišim, moji možgani ne mislijo več, pogreznjen sem v svoji matrici, ubogam svoj notranji ritem. Timing!, vzklikne režiser, vedno glasneje, now! Now!

Ne vem, kaj je to. Obdaja me nekakšna gostljata snov. Da, morda to lahko opišem tako: vse je židko. Vidim, kako se moji prsti dvignejo nad tipke. A ne tolčejo, ne razbijajo po črkah, po številkah. Počasi se spuščajo nanje, plavajo h kombinacijam, počasi in mirno, z dvema, s tremi sekundami zamika.

In takrat, tik preden asistentka na osvetljevalni konzoli izbere black in aktivira popolno temo med prizori, se mi posveti. Nekaj se je zamaknilo. Ne senca, ki se vleče za vsem. Jaz sam sem tisti.

Okrog mene je vse svetlo. Ležim na svetlobi. Zraven mene moli v nočno nebo velik zaslon LED, barve na njem se enobarvno prelivajo, pravkar se spreminjajo iz oranžne v rdečo. Z glavo ležim na robu pločnika, reke ljudi se valijo mimo mene, stopajo čezme. Hodijo, štorkljajo, kipijo po robovih cest skozi vhode nebotičnikov, se drenjajo v zastekljene prehode za pešce in v dvigala, ki z njimi vred šinejo kvišku, vsi hočejo gor, kvišku, više, v dvajseto, šestdeseto, sedemdeseto nadstropje.

Ne vem, kako sem prišel sem. Morda sem v snemalnici omedlel in so me nesli na zrak. Toda zakaj so me potemtakem odložili prav tukaj, pred svetilno skulpturo sredi pločnika, nekje v Kowloonu. Ni smiselno.

Nekaj je narobe s perspektivami. Odštejem dve sekundi – zakaj pravzaprav – in se poskušam dvigniti. Nebotičniki nad mano so tako neznansko visoki, kar zvrta se mi, vse je videti še višje kot običajno, celotno mesto sili proti nebu.

Zakaj se ničesar ne spomnim. Očitno se je med vajo nekaj zgodilo, moji prsti, nekaj je bilo z mojimi prsti, vendar se preprosto ne morem spomniti. Nekdo je bil zraven, nekdo je bil ob meni, in še vedno je, to čutim. In v mojih udih ta mraz, ledeni mraz, ki ne mine, čez cesto pa digitalno oglasno okence v lekarni kaže skoraj štirideset stopinj – vsega tega si ne znam razložiti.

Na tleh, ob spodnjem kovinskem robu zaslona LED je ukleščen nacefran izvod South China Morning Post. Razpoznam besedo, vlečem časopis, bezam ga izpod kovine, dokler ga končno ne držim v rokah. Skupina zelenih aktivistov je vložila tožbo proti poslovalnicam neke blagovne znamke zaradi svetlobnega onesnaženja, due to light pollution. Environmental Protection Department sporoča, da je bilo samo v preteklih tednih zaradi obremenitve z motečo svetlobo vloženi nad petdeset pritožb. Trpolenje in trzavico reklamnih površin z iz dneva v dan večjo svetilnostjo mnogi zelo težko prenašajo.

To mesto bo, pomislim in spustim iz rok naenkrat tako težek časopis, to bo, ta presneti bleščeči Hong Kong. Sploh ne bi smel priti sem, nikoli. Če naj bi sploh kamor koli šel, potem: k njej.

V letalo vstopam za debelušnim zasoplim Kitajcem. Naslonim se nanj, tako zelo sem utrujen, a ni videti, da bi kaj čutil. Enkrat se z dlanjo rahlo pogladi na mestu, kjer sem se ga dotaknil. Moralo bi me presenetiti, da njegova roka seže skozme – saj bi me moralo – vendar ostanem miren.

Stvari mi polzijo iz rok. Kje sem kupil vozovnico, kdaj sem šel v hotel po potni list. Ali sem se pred odhodom pogovoril z režiserjem, z asistentko. Kje imam računalnik, opremo. Ali sem šel

še v snemalnico, sem pospravil opremo. Ne vem. Moja zavest ima – zatemnitve, da rečem tako. V resnici je povezano s svetlobo. V temi ne zdržim več, v temi se začenjam izgubljeni.

Na sedežu se naslonim na okno. Rad bi videl to mesto, ko bomo vzleteli, rad bi videl njegovo razsvetljeno telo. Morda bi moral ostati tukaj, navajam se že na fluoresciranje in blesk. Toda na to nimam vpliva. Nekdo je odločil, naj se vkrcam v to letalo. Da bo bolje, če odidem. Nisem se odločil jaz.

V žepu na hlačah iščem mobilnik. Rad bi ji pisal. Ji povedal, da prihajam, da bo kmalu vse drugače. Toda ko telefon izvlečem iz žepa, je siv. Tipkovnice ni, zaslon je mrtev. Vse zastira bleda tančica. Mobilnik obračam med prsti, ga prislonim na uho, trkam nanj, tresem ga in stresam. To, kar vidim, me na nekaj spominja, vendar ne vem –

»Medtem si je gotovo že poiskal drugo«, reče glas za menoj v nemščini. Ozrem se, zagledam dve mladi ženski. Ena od njiju je položila glavo vznak, na vzglavnik, strmi v strop, tako prazen pogled.

Ne letimo še. Že zdavnaj bi morali vzleteti, vsaj tak občutek imam. Zdaj se uštejem tudi pri času. Zakaj še nismo v zraku, vprašam stevarda, ki švigne mimo. Ne sliši me, ne zmeni se zame, niti ne dvigne pogleda.

»Sir, why are we not taking off« zakliče prijateljica ženske za mano za njim. Stevard se ustavi, se obrne in se z nasmehom na ustnicah vrne. Globoko se opravičuje za zamudo, pove v odlični angleščini. Izgubil se je eden od potnikov, nekaj trenutkov bo treba še potrpeti. Z drobnim gibom zapestja pomigne proti mojemu sedežu.

Rad bi se uprl, nekaj hočem reči, a ne slišim svojega glasu. Začnem se zvijati, rad bi, da bi me opazili, rad bi se izrazil s kretnjami, toda stevard se že obrne stran, prijateljica se spet nasloni nazaj in svoji negibni sopotnici pomirjujoče šepeta. Naenkrat nekaj zaslutim, naenkrat se sklonim naprej.

Na koncu hodnika stevard hiti proti neki postavi, ki je ravnokar zavila izza vogala. Slišim klice, vidim vznemirjenost, kažejo mu pot do mojega sedeža, naglico, s katero se vse odvija, Sir, where have you been, samo vas smo še čakali.

Ne vem, ali me je opazil. Mislim, da sem v njegovih, v svojih očeh nekaj zasledil, rahel pobjask, ko je spustil pogled k meni, ko je izpod mene izvlekel zloženo odejo in sedel name. Moj nemi krik. Niti samega sebe ne slišim več. In medtem ko se počasi začenjamo premikati, medtem ko letalo zapelje na vzletno stezo, zaslutim, kaj se bo zgodilo. Slutim, kaj se bo zgodilo, ko bomo zapustili to mesto, mesto in vse te luči. Ko bodo izklopili luči v letalu. Jaz se bom –